

Asia: VN/27681/2025

Lausuntopyyntö sosiaali- ja terveydenhuollon valvonnasta annetun lain kehittämistarpeiden arviomuistiosta

Lausunnonantajan lausunto

Kommenttinne arviomuistion luvusta 5 (Valvontalain 1 luku Yleiset säännökset)

Keusote katsoo, että valvontalain yleiset säännökset muodostavat toimivan perustan lain soveltamiselle, mutta käytännön kokemusten perusteella soveltamisalaa, sääntelyn keskinäisiä suhteita sekä keskeisten käsitteiden tulkintaa on tarpeen täsmentää. Tällä voidaan parantaa lain ennakoitavuutta ja yhdenmukaista toimeenpanoa sekä vähentää järjestäjille ja palveluntuottajille aiheutuvaa hallinnollista kuormitusta.

Vastikkeettomat palvelut

Keusote pitää perusteltuna, että vastikkeettomien palvelujen määrittelyä täsmennetään. Erityisesti tulee selvittää tilanteet, joissa asiakas ei maksa palvelusta suoraan, mutta palvelu on taloudellisesti vastikkeellinen muulla tavoin. Täsmennysten tulee kuitenkin olla riskiperusteisia, jotta hallinnollista taakkaa ei lisätä palveluihin, joissa asiakas tai potilasturvallisuuden riski on vähäinen.

Henkilöstöä vuokraavat yritykset

Keusote katsoo, että asiakas ja potilasturvallisuuden näkökulmasta on perusteltua arvioida rikosrekisteriotteen tarkistamisveloitteen ulottamista myös henkilöstöä vuokraaviin yrityksiin silloin, kun henkilöstö osallistuu sosiaali ja terveydenhuollon palvelujen toteuttamiseen. Muutoin valvontalain soveltamisalan ulottaminen näihin yrityksiin ei ole tarkoituksenmukaista.

Sosiaalihuoltolain 14 §:n 2 ja 3 momentin mukaiset palvelut

Keusote katsoo, että valvontalain mukaisen palvelunjärjestäjän omavalvonnan ja sitä koskevan viranomaisvalvonnan tulee kattaa kaikki hyvinvointialueen järjestämismvastuulle kuuluvat palvelut.

Sen sijaan rekisteröinti ja viranomaisvalvontavelvoitteiden kohdentamisen tulee perustua siihen, missä palveluissa valvonnalla on tosiasiallista merkitystä asiakas ja potilasturvallisuuden kannalta.

Sosiaalihuollon tukipalvelujen rekisteröiminen

Keusote katsoo, että sosiaalihuollon tukipalveluja koskeva rekisteröintivelvoite on yksi valvontalain hallinnollista ja taloudellista kuormitusta lisäävistä tekijöistä, eikä se nykyisellään ole kaikilta osin suhteessa saavutettavaan asiakas ja potilasturvallisuushyötyyn. Tukipalvelut (kuten ateria, siivous, asiointi ja vaatehuoltopalvelut) muodostavat usein osakokonaisuuksia laajemmista sosiaalipalveluista, ja niitä tuotetaan pääosin hyvinvointialueen ostopalveluina asiakas tai palvelusuunnitelmaan perustuen. Näissä tilanteissa hyvinvointialueella on jo järjestämislain ja valvontalain nojalla velvollisuus varmistua palveluntuottajan toimintaedellytyksistä, seurata palvelun laatua ja puuttua epäkohtiin omavalvonnan keinoin.

Keusote ei pidä tarkoituksenmukaisena ratkaisua, jossa tukipalvelujen rekisteröintiin liittyvää kuormitusta kevennettäisiin siirtämällä rekisteröinti tai sitä vastaava kevennetty ilmoitusmenettely hyvinvointialueen vastuulle, sillä tämä lisäisi hyvinvointialueiden hallinnollista taakkaa ilman, että vastuu tosiasiallisesti kevenisi järjestelmän tasolla.

5.3 Valvontalain keskeiset käsitteet ja määritelmäsäännös (4 §)

Palveluyksikkö ja palvelupiste

Keusote pitää valvontalain keskeisiä käsitteitä ja määritelmiä pääosin onnistuneina ja tarpeellisina. Yhtenäiset käsitteet tukevat lain tavoitteita ja edistävät yhteistä ymmärrystä valvonnan ja omavalvonnan kokonaisuudesta.

Käytännön toimeenpanossa on kuitenkin havaittu, että osa käsitteistä, kuten palveluntuottaja ja palveluyksikkö saavat eri toimijoiden käytössä osin erilaisia painotuksia. Tämä voi johtaa epäyhtenäisiin tulkintoihin erityisesti tilanteissa, joissa arvioidaan järjestäjän valvontavelvollisuutta suhteessa palveluntuottajan omavalvontaan.

Keusote katsoo, että käsitteiden tulkintaa tulisi edelleen selkeyttää esimerkiksi valtakunnallisella ohjeistuksella tai käsitteistöä avaavilla esimerkeillä. Tämä tukisi valvontalain yhdenmukaista soveltamista ja vähentäisi hallinnollista epävarmuutta.

Kommenttine arviomuistion luvusta 6 (Valvontalain 2 luku Palveluntuottajaa ja toimintaa koskevat edellytykset)

Keusoten näkemyksen mukaan valvontalain 2 luku muodostaa keskeisen perustan palveluntuottajien toiminnan edellytyksille. Sääntelyn tavoitteet ovat oikeansuuntaisia, mutta

käytännön kokemusten perusteella edellytyksiä koskevaa sääntelyä tulisi kehittää entistä riskiperusteisemmaksi, selkeämmäksi ja paremmin toiminnan erilaisiin muotoihin suhteutetuksi.

6.1 Oikeus tuottaa sosiaali ja terveystalvveluja (5 §)

Keusote pitää perusteltuna, että oikeus tuottaa sosiaali ja terveystalvveluja kytkeytyy lähtökohtaisesti rekisteröintiin ja valvontalain mukaisten edellytysten täyttymiseen. Tämä tukee asiakas- ja potilasturvallisuutta sekä vahvistaa palvelujärjestelmän luotettavuutta.

Käytännön kokemusten perusteella rekisteröintivelvollisuuden tiukka kytkentä palvelutoiminnan aloittamiseen on kuitenkin aiheuttanut haasteita erityisesti palvelujen saatavuuden ja jatkuvuuden näkökulmasta. Keusote pitää myönteisenä arviomuistiossa tunnistettua tarvetta arvioida rekisteröintimenettelyn joustavuutta sekä riskiperusteisuutta. Jatkokehittämisessä tulisi harkita pysyvämpiä ratkaisuja, jotka mahdollistavat vähäriskisen toiminnan aloittamisen kevyemmällä menettelyllä ilman, että asiakas ja potilasturvallisuus vaarantuu.

6.2 Palveluntuottajan yleiset edellytykset ja luotettavuuden toteaminen (6 ja 7 §)

Keusote katsoo, että palveluntuottajan yleisiä edellytyksiä ja luotettavuutta koskeva sääntely on sisällöllisesti perusteltua ja tukee valvontalain tavoitteita. Luotettavuuden arviointi on keskeinen keino ehkäistä epäasianmukaista toimintaa ja turvata palvelujen laatu.

Käytännössä luotettavuuden arviointiin liittyvät menettelyt ja tietovaatimukset ovat kuitenkin osoittautuneet osin raskaiksi ja vaikeasti ennakoitaviksi. Erityisesti pienet palveluntuottajat kokevat vaatimukset kuormittaviksi suhteessa toiminnan laajuuteen ja riskitasoon.

Keusote katsoo, että jatkovalmistelussa tulisi selkeämmin arvioida, miten luotettavuuden arviointi voidaan toteuttaa aidosti riskiperusteisesti. Tämä edellyttäisi sitä, että vaatimusten laajuus ja arvioinnin syvyys suhteutetaan toiminnan luonteeseen, laajuuteen ja asiakasryhmiin. Tällainen lähestymistapa tukisi sekä valvonnan vaikuttavuutta että hallinnollisen taakan keventämistä.

6.3 Henkilöstöä koskevat edellytykset (9 §)

Keusote pitää henkilöstöä koskevia edellytyksiä keskeisenä osana asiakas ja potilasturvallisuuden varmistamista ja yhtyy arviomuistiossa esitettyyn arvioon siitä, että valvontalain 9 §:n nykyinen sanamuoto on osoittautunut osin tulkinnanvaraiseksi.

Keusote katsoo, että pykälää tulisi täsmentää erityisesti siltä osin, voiko palveluyksikön henkilöstö koostua kokonaisuudessaan vuokratusta tai alihankintana hankitusta työvoimasta.

Hyvinvointialueen näkökulmasta palvelujen lainmukainen toteuttaminen, toiminnan jatkuvuus, kehittäminen sekä virkavelvollisuuksien asianmukainen hoitaminen edellyttävät, että palveluntuottajalla on myös omaa henkilöstöä, erityisesti palveluissa, joihin sisältyy merkittävää julkisen vallan käyttöä tai joissa asiakkaat ovat haavoittuvassa asemassa. Tältä osin Keusote pitää perusteltuna, että asia selkiytetään nimenomaisesti pykälätasolla. Samalla Keusote pitää tärkeänä, että sääntely tukee lääkäreiden ja muiden terveydenhuollon ammattihenkilöiden ammatinharjoittajamallin tarkoituksenmukaista käyttöä, erityisesti tilanteissa, joissa oman

palvelussuhteisen henkilöstön saatavuus on rajallista. Ammatinharjoittajina toimivien ammattihenkilöiden työpanos tulee voida ottaa huomioon palveluntuottajan henkilöstön kokonaismäärää arvioitaessa, vaikka he eivät toimisikaan työsopimuslain tarkoittamalla tavalla palveluntuottajan johdon ja valvonnan alaisena.

Keusote korostaa, että riippumatta henkilöstön sopimusmuodosta vastuu palvelujen lainmukaisuudesta, laadusta sekä asiakas ja potilasturvallisuudesta säilyy aina palveluntuottajalla, jonka lukuun henkilöstö tai ammatinharjoittaja työskentelee. Palveluntuottaja ei voi siirtää tätä vastuuta henkilöstöä vuokraavalle yritykselle tai alihankkijalle, vaan sen on huolehdittava siitä, että käytettävissä on riittävät ohjaus ja valvontakeinot toiminnan asianmukaisuuden varmistamiseksi. Keusote katsoo, että 9 §:n täsmentäminen edellä kuvatulla tavalla parantaisi sääntelyn ennakoitavuutta ja yhdenmukaista soveltamista sekä tukisi asiakas ja potilasturvallisuuden toteutumista käytännössä.

6.4 Palvelun laadulliset edellytykset ja vastuu palvelujen laadusta (10 §)

Keusote pitää tärkeänä, että palveluntuottajalle asetetaan selkeä vastuu palvelujen laadusta. Laadullisia edellytyksiä koskeva sääntely tukee valvontalain tavoitetta siirtää painopistettä ennakoivaan ohjaukseen ja omavalvontaan. Käytännössä laadulliset edellytykset ja niiden arviointi ovat kuitenkin osin yleisluonteisia. Tämä voi johtaa tilanteeseen, jossa vaatimusten konkreettinen sisältö ja niiden täyttymisen arviointi vaihtelevat. Järjestäjän näkökulmasta tämä vaikeuttaa sekä sopimusohjausta että valvonnan kohdentamista. Keusote katsoo, että laadullisia edellytyksiä koskevaa sääntelyä tulisi täydentää siten, että se tukee omavalvonnan vaikuttavuutta eikä jää pelkästään muodolliseksi velvoitteeksi. Eryteisesti laatuvaatimusten kytkeminen riskienhallintaan ja asiakas ja potilasturvallisuustietoihin tukisi lain tavoitteiden toteutumista.

Kommenttine arviomuistion luvusta 7 (Valvontalain 3 luku Palveluntuottajien ja palveluyksiköiden rekisteröinti)

Keusote katsoo, että arviomuistiossa tunnistetut rekisteröintiin liittyvät kehittämistarpeet ovat perusteltuja. Rekisteröintimenettelyn sujuvoittaminen, tietovaatimusten keventäminen riskiperusteisesti sekä järjestelmien käytettävyyden parantaminen ovat keskeisiä edellytyksiä sille, että valvontalain tavoitteet toteutuvat ilman kohtuutonta hallinnollista ja taloudellista kuormitusta.

7.2 Rekisteriin tallennettavat tiedot ja niiden poistaminen (12 §)

Keusote katsoo, että rekisteriin tallennettavat tiedot ovat hyvinvointialueen näkökulmasta olisi perusteltua arvioida kriittisesti, mitkä tiedot ovat välttämättömiä rekisterin tarkoituksen kannalta ja mitkä tiedot voitaisiin kerätä kevyemmällä menettelyllä tai vain tarvittaessa. Lisäksi tietojen poistamista koskevien säännösten tulisi olla selkeitä ja ennakoitavia, jotta rekisterin sisältö pysyy ajan tasalla eikä sisällä vanhentunutta tietoa.

7.3 Rekisteritietojen käyttö (13 §)

Keusote pitää tärkeänä, että rekisteritietojen käyttöä koskeva sääntely mahdollistaa tiedon tehokkaan hyödyntämisen valvonnassa, ohjauksessa ja järjestämisvastuun toteuttamisessa. Keusote katsoo, että jatkokehittämisessä tulisi kiinnittää erityistä huomiota siihen, että rekisteri tukee aidosti riskiperusteista valvontaa ja mahdollistaa tiedon yhdistämisen muuhun asiakas ja potilasturvallisuutta koskevaan tietoon.

7.6 Rekisteröintiä varten annettavat tiedot (16 §)

Keusote katsoo, että valvontalain 16 §:ssä säädettyjen rekisteröintiä varten annettavien tietojen määrä ja yksityiskohtaisuus ovat keskeinen syy rekisteröintimenettelyn kuormittavuuteen. Arviomuistiossa ja sitä koskevassa palautteessa kuvatulla tavalla vaatimukset eivät kaikilta osin ole oikeassa suhteessa toiminnan laajuuteen, riskitasoon tai rekisteröinnillä tavoiteltuun asiakas ja potilasturvallisuushyötyyn.

Keusoten näkemyksen mukaan rekisteröintimenettely ei sellaisenaan lisää asiakas ja potilasturvallisuutta, vaan vastuu toiminnan asianmukaisuudesta ja turvallisuudesta toteutuu käytännössä pääosin palvelunjärjestäjän omavalvonnan, sopimusohjauksen ja toiminnanaikaisen valvonnan kautta. Lähtökohtainen luottamus rekisteröinnin yhteydessä ilmoitettujen tietojen paikkansapitävyyteen on osaltaan siirtänyt arviointi ja tarkastusvastuuta hyvinvointialueille ilman, että rekisteröintimenettely itsessään toimii vaikuttavana ennakoivalvonnan keinona. Keusote pitää perusteltuna arviomuistiossa esiin nostettua tarvetta arvioida uudelleen, ovatko kaikki rekisteröintiä varten edellytettävät tiedot tosiasiallisesti välttämättömiä valvonnan näkökulmasta, ja tulisiko tietosisältöjä selkeämmin suhteuttaa palveluntuottajan kokoon ja toiminnan laajuuteen, palvelun luonteeseen ja riskitasoon, sekä siihen, onko kyse julkisesta vai yksityisestä palveluntuotannosta.

Erityisesti julkisten palveluntuottajien osalta Keusote katsoo, että rekisteröintiä koskevassa sääntelyssä ei ole riittävästi huomioitu hyvinvointialueiden palvelurakenteen laajuutta, jatkuvaa muutosta ja monitasoisista organisaatiota. Mitä yksityiskohtaisemmalle tasolle tiedontoimittamisvelvollisuus viedään, sitä suurempi on riski tietojen ajantasaisuuden ja luotettavuuden heikkenemisestä sekä sitä merkittävämmiksi kasvavat rekisteröinnin toimeenpano ja ylläpitokustannukset. Tämä voi hidastaa palveluverkon uudistamista ja heikentää järjestäjän kykyä kehittää palveluja järjestämislain tavoitteiden mukaisesti.

Keusote pitää lisäksi tärkeänä, että rekisteröinnissä hyödynnetään mahdollisimman laajasti jo olemassa olevia viranomaistietoja ja teknisiä rajapintoja. Pällekkäisten tiedonkeruiden purkaminen ja käsitteiden yhtenäistäminen eri rekisterien välillä ovat välttämättömiä hallinnollisen kuormituksen ja kustannusten vähentämiseksi sekä tietojen laadun parantamiseksi.

Keusote katsoo, että 16 §:n jatkokehittämisessä keskeistä on rekisteröintivelvoitteiden oikeasuhtaisuus ja tarkoituksenmukaisuus siten, että rekisteröinti tukee valvonnan vaikuttavuutta eikä muodostu hallinnolliseksi esteeksi palvelujen järjestämiselle ja kehittämiselle.

Kommenttinne arviomuistion luvusta 8 (Valvontalain 4 luku Omavalvonta)

Keusoten näkemyksen mukaan valvontalain 4 luku muodostaa keskeisen perustan ennakoivalle ja vaikuttavalle valvonnalle. Omavalvonnan roolia on perustellusti vahvistettu, mutta sääntelyn ja

ohjeistuksen kehittämistä on jatkettava, jotta omavalvonta toteutuu käytännössä yhdenmukaisesti, riskiperusteisesti ja aidosti toiminnan laatua parantavana kokonaisuutena.

8.1. Palvelunjärjestäjän omavalvonta (23-26 §)

Keusote pitää palvelunjärjestäjän omavalvontaa keskeisenä keinona varmistaa sosiaali ja terveydenhuollon tehtävien lainmukainen hoitaminen sekä palvelujen laatu ja asiakas ja potilasturvallisuus. Valvontalain 23–26 §:t muodostavat perustan järjestäjän vastuulle valvoa omaa palvelutuotantoaan sekä ohjata ja valvoa yksityisiä palveluntuottajia ja näiden alihankkijoita osana jatkuvaa palvelutuotantoa.

Käytännön toimeenpanossa Keusote yhtyy arviomuistiossa esiin nostettuun arvioon siitä, että palvelunjärjestäjän omavalvonnan organisointi, toimivaltuudet ja suhde muuhun sääntelyyn kaipaavat selkeyttämistä. Erityisesti omavalvonnan ja viranomaisvalvonnan välinen työnjako sekä omavalvonnan suhde hyvinvointialueen sisäiseen valvontaan eivät kaikilta osin ole yksiselitteisiä, mikä voi johtaa päällekkäiseen valvontaan tai valvonnan katvealueisiin.

Keusote yhtyy apulaisoikeuskanslerin näkemykseen siitä, että valvontalain 23 §:n säännökset omavalvonnasta ovat luonteeltaan varsin yleispiirteisiä ja tavoitteellisia. Keusote kannattaa, että sosiaali ja terveysministeriö antaisi asetuksen palvelunjärjestäjän omavalvontaohjelman vähimmäissisällöstä. Asetustasoinen sääntely voisi selkeyttää järjestämisvastuun omavalvontaa, yhdenmukaistaa käytäntöjä hyvinvointialueiden välillä ja tukea parhaiden toimintatapojen jakamista. Keusote katsoo kuitenkin, ettei omavalvontaohjelman sisältöä tule ohjata liian yksityiskohtaisesti. Lainsäädännön ja asetuksen tulee asettaa selkeät reunaehdot ja tavoitteet, mutta hyvinvointialueille tulee jättää riittävä liikkumavara rakentaa omavalvontansa oman organisaationsa, palvelurakenteensa ja riskiprofiilinsa mukaisesti. Tämä tukee omavalvonnan kytkeytymistä osaksi johtamisjärjestelmää ja parantaa sen vaikuttavuutta käytännössä.

Keusote pitää lisäksi tärkeänä arvioida omavalvontaohjelman toteutumisen seuranta koskevaa sääntelyä. Neljän kuukauden välein tapahtuva raportointi on Keusoten näkemyksen mukaan liian tiheää ja lisää hallinnollista kuormitusta ilman vastaavaa hyötyä. Vuosittainen raportointi olisi lähtökohtaisesti riittävä, kun omavalvonta muutoin on jatkuvaa ja kytkeytyy osaksi muuta toiminnan seuranta.

8.2. Palveluntuottajan omavalvonta (27-30 §):

Keusote katsoo, että palveluntuottajan vastuuta omavalvonnasta koskeva sääntely on perusratkaisuiltaan toimivaa. Palveluntuottajalle asetettu velvollisuus tunnistaa, ehkäistä ja korjata toiminnassa ilmeneviä epäkohtia on keskeinen edellytys asiakas ja potilasturvallisuuden toteutumiseksi.

8.3. Ilmoitusvelvollisuus (29, 30 ja 34 §):

Keusote katsoo, että valvontalain mukainen ilmoitusvelvollisuus on omavalvonnan näkökulmasta periaatteellisesti perusteltu, mutta nykyisellään sääntely on osin tulkinnanvaraista ja hallinnollisesti kuormittavaa ilman, että se kaikissa tilanteissa vahvistaa asiakas ja potilasturvallisuutta.

Keusote pitää tärkeänä, että ilmoitusvelvollisuuden ensisijainen tarkoitus on tukea omavalvonnan toimivuutta ja varmistaa viranomaisvalvonnan kohdentuminen tilanteisiin, joissa omavalvonnan keinot eivät ole riittäviä. Ilmoitusvelvollisuuden tulisi siten olla selkeästi toissijainen suhteessa palvelunjärjestäjän ja palveluntuottajan omiin korjaaviin toimenpiteisiin. Nykyinen sääntely johtaa käytännössä tilanteisiin, joissa samasta asiasta tehdään useita ilmoituksia eri toimijoiden toimesta, ilmoituksia tehdään myös silloin, kun epäkohta on jo tunnistettu ja korjattu omavalvonnan keinoin, hallinnollinen työ lisääntyy ilman vastaavaa lisäarvoa valvonnan vaikuttavuudelle.

Keusote katsoo, että ilmoitusvelvollisuutta koskevaa sääntelyä tulisi täsmentää siten, että ilmoitus valvontaviranomaiselle tehdään lähtökohtaisesti vain silloin, kun omavalvonnan keinot eivät ole riittäviä tai epäkohta on vakava. Päällekkäisestä ilmoittamisesta tulisi luopua tilanteissa, joissa joko palveluntuottaja tai palvelunjärjestäjä on jo ilmoittanut asiasta valvontaviranomaiselle. Päällekkäiset ilmoitukset eri toimijoilta samasta asiasta lisäävät hallinnollista taakkaa ilman lisäarvoa.

Keusote korostaa, että hyvinvointialueen järjestäjänä toteuttama omavalvonta on laaja alaista ja jatkuvaa, ja sen kautta kerätään merkittävä määrä tietoa epäkohdista ja vaaratapahtumista sekä palvelujen laadusta. Ilmoitusvelvollisuutta koskevan sääntelyn tulee tukea tätä kokonaisuutta eikä ohjata toimintaa raskaaseen ja muodolliseen ilmoittamiseen, ilmoitusten käsittelyyn ja selvitysten antamiseen.

Keusoten näkemyksen mukaan ilmoitusvelvollisuuden kehittämisessä keskeistä on riskiperusteisuus, selkeä työnjako omavalvonnan ja viranomaisvalvonnan välillä, sekä hallinnollisen kuormituksen vähentäminen, jotta resurssit voidaan kohdentaa epäkohtien tosiasialliseen korjaamiseen ja asiakas- ja potilasturvallisuuden edistämiseen.

Kommenttinne arviomuistion luvusta 9 (Valvontalain 5 luku Viranomaisvalvonta)

-

Kommenttinne arviomuistion luvusta 10 (Valvontalain 7 luku Erinäiset säännökset)

Keusoten näkemyksen mukaan valvontalain 7 luku on tarpeellinen osa lain kokonaisuutta, mutta sen soveltamista ja toimeenpanoa on edelleen syytä selkeyttää. Erityisesti toimivallan käytön yhdenmukaisuus, seuraamusten oikeasuhtaisuus, tiedonvaihdon sujuvuus sekä sääntelyn kokonaiskuormittavuus ovat keskeisiä kehittämiskohteita. Keusote yhtyy arviomuistiossa esitettyyn arvioon siitä, että valvontalain kokonaiskuormittavuus on merkittävä ja että myös erinäiset säännökset osaltaan vaikuttavat tähän. Vaikka yksittäiset säännökset ovat perusteltuja, ne voivat yhdessä muodostaa hallinnollisesti raskaan kokonaisuuden erityisesti pienille palveluntuottajille ja järjestäjille. Jatkokehittämisessä tulisi arvioida sääntelyn kokonaisvaikutuksia ja huolehtia siitä, että erinäiset säännökset tukevat lain tavoitteita ilman tarpeetonta hallinnollista taakkaa sekä vahvistavat valvontalain toimivuutta ja hyväksyttävyyttä käytännössä.

Kommenttinne arviomuiston luvusta 11 (Valvontalain 8 luku Voimaantulo)

Keusote yhtyy arviomuiston arvioon siitä, että julkisten palveluntuottajien rekisteröinnin nykyinen aikataulu muodostaa riskin rekisteröintimenettelyn sujumuudelle. Keusote pitää siirtymäsäännöksiä ja erityisesti julkisia palveluntuottajia koskevan rekisteröintivelvollisuuden siirtymäajan pidentämistä perusteltuna ja välttämättömänä ratkaisuna.

Keusote katsoo, että valvontalain voimaantuloon liittyneet ratkaisut ovat osin onnistuneet turvaamaan palvelujen jatkuvuuden, mutta samalla ne ovat paljastaneet tarpeen kehittää voimaantulo ja siirtymäsääntelyä ennakoitavammaksi ja joustavammaksi. Jatkossa lainsäädännön kehittämisessä tulisi kiinnittää erityistä huomiota vaiheittaiseen toimeenpanoon, riittävään valmisteluun ja pysyvien, riskiperusteisten ratkaisujen rakentamiseen.

Kommenttinne arviomuiston luvusta 12 (Erinäiset kysymykset)

12.1 Asiakas- ja potilasturvallisuuskeskuksen asema ja rahoitus

Asiakas ja potilasturvallisuuskeskuksen asema ja rahoitus

Keusote pitää Asiakas- ja potilasturvallisuuskeskuksen toimintaa valtakunnallisesti tärkeänä ja katsoo, että keskukselle on tunnistettavissa pysyväisluonteinen tarve sosiaali- ja terveydenhuollon asiakas- ja potilasturvallisuuden kehittämisessä, koordinoinnissa ja osaamisen vahvistamisessa. Keskuksen tehtävät tukevat valvontalain tavoitteita sekä edistävät yhdenmukaisia ja vaikuttavia käytäntöjä hyvinvointialueilla.

Keusote katsoo, että keskuksen asema, tehtävät ja rahoitus tulisi vakiinnuttaa lainsäädännöllä. Samalla Keusote korostaa, että keskuksen rahoituksen ei tule heikentää hyvinvointialueiden rahoitusta. Hyvinvointialueille on varmistettava riittävät resurssit toteuttaa valvontalain ja asiakas- ja potilasturvallisuuden kehittämiseen liittyviä velvoitteita.

Muut kommenttinne arviomuistiosta

-

Immonen Minna
Keski-Uudenmaan hyvinvointialue - Minna-Maarit Immonen, Keski-
Uudenmaan hyvinvointialue, laatuspäälikkö, laatu- ja valvontapalvelut